

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

1.Mf.31.236/2022/9.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Szabó-Strausz Ügyvédi Iroda (Cím16; ügyintéző: dr. Szabó-Strausz Dávid ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím1) **felperesnek**, dr. Varga M. Péter Ügyvédi Iroda (alperesi képviselő címe.; ügyintéző: dr. Varga M. Péter ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím3) **alperes** ellen kártérítés iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 25.M.70.402/2021/26. számú ítélete ellen, az alperes 31. sorszámú fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.225.253 (egymillió-kétszázhuszonötezer-kétszázötvenhárom) forint + áfa elsőfokú, 110.000 (száztízezer) + áfa másodfokú, valamint 50.000 (ötvenezer) forint + áfa másodfokú megismételt eljárásban felmerült perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy külön elhívásra fizessen meg az államnak 106.907 (százhatyvenkilencszázhet) forint eljárási, valamint 142.543 (száznegyvenkétezer-ötszáznegyvenhárom) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A Felperes¹ felperesi gazdasági társaságnak 2018. szeptember 12-ig törvényes képviselő (felperesi törvényes képviselő) és tanú¹ voltak a vezetői tisztségviselői. Ezt követően a felperesi gazdasági társaság képviselőjével és irányításával járó feladatait az erre kijelölt munkavállaló, tanú⁸ látta el, majd 2019. március 27. napjától vezető tisztségviselői feladatokat egyedül törvényes képviselő¹ látta el.

[2] S.Sz. 2018. tavaszán közölte törvényes képviselő¹ tag, és ügyvezető társával, hogy autódiagnosztikai tevékenységgel szeretné bővíteni a felperes tevékenységét. A felperes 2018. I. negyedévében az autódiagnosztikai tevékenység ellátásához szükséges néhány eszközt is vásárolt. A felperesi gazdasági társaság együttműködési megállapodást kötött 2018. áprilisában a cégl¹vel, melynek értelmében S.Sz. a felperesi gazdasági társaság tulajdonát képező autódiagnosztikai eszközökkel a cégl¹ telephelyén folyamatosan, hetente egy alkalommal autódiagnosztikai mérési tevékenységet folytathatott. A felperesi gazdasági társaság tulajdonát képező autódiagnosztikai eszközök az együttműködési megállapodásra tekintettel leszállításra kerültek a cégl¹ telephelyére, ahol azok zárható helyen kerültek tárolásra.

[3] A felperesi társaság 2018. április 1. napjával munkaviszonyt létesített tanú⁵ral – aki a cégl¹ munkavállalója volt – autódiagnosztikai tevékenység ellátására. A felperesi gazdasági társaság a cégl¹ részére nyújtott műszeres gépjárműdiagnosztikai szolgáltatást 2018. június 20-án 50.800 forint bruttó értékben számlázta ki.

[4] A felperes 2018. április 30-i keltezéssel, 2018. május 1-jei kezdő nappal, határozatlan időre szóló munkaszerződést kötött az alperessel. A munkaszerződés megkötésekor a felperes nevében, a felperesi társaság egyik tagja és önálló képviselőre feljogosított ügyvezetője – S.Sz. – járt el, aki az alperes házastársa. A munkaszerződés szerint az alperes heti 40 órában személyi asszisztensi munkakört látott el, munkavégzésének helye Cím¹⁹ a munkáltatói jogkör gyakorlója S.Sz.. A munkaszerződésben az alperes személyi alapbéréként bruttó 395.000 forint szerepelt. A munkaszerződés az alapbéren kívül egyéb juttatásként 70.000 forint munkáltatói lakáscélú támogatást is tartalmazott. Az alperes munkaköri leírása szerint a feladatai közé tartozott a felperes autódiagnosztikai tevékenységével kapcsolatos piackutatás, megjelenés tervezése, koordinálása (web, media), eszközleltár nyilvántartása, meglévő piaci szereplők feltérképezése, professzionális autódiagnosztikával foglalkozó magyar és külföldi weboldalak felkutatása, valamint minden egyéb feladat elvégzése, amelyre felettesétől szóban vagy írásban utasítást kap.

[5] A felperes és az alperes 2018. május 4. napján módosították a munkaszerződést, mely szerint a munkavállaló a munkáltató telephelyétől elkülönült helyen (például az otthonában) végzi munkáját.

[6] S.Sz. és törvényes képviselői tagok és ügyvezetők között 2018. nyár elejére a korábbi baráti kapcsolat erősen megromlott. Az alperes és a felperes nevében eljáró S.Sz. 2018. augusztus 2. napján kelt megállapodásukban a munkaviszonyt közös megegyezéssel megszüntették. A felek között fennálló munkaviszony időtartama alatt az alperes részére 1.781.798 forint munkabér került kifizetésre.

A felperes keresete

[7] A felperes a keresetében elsődlegesen a munkaszerződés színleltége okán 1.781.798 forint kártérítés és járulék megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy az alperesnek már a szerződés megkötésekor sem állt szándékában munkát végezni, a munkaszerződés megkötését követően sem végzett munkát, és e célból nem állt rendelkezésre sem. A tényleges munkavégzési szándék hiányában történt szerződéskötés, tényleges munkavégzés hiánya és a munkabér kifizetése között oksági kapcsolat áll fenn.

[8] Másodlagos kereseti kérelmében arra hivatkozott, hogy a munkaszerződés színlelt, ezért semmis, az alperes nem tett eleget a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 42. § (2) bekezdésében, valamint az Mt.52.§ (1) bekezdésében foglalt rendelkezéseknek és ez nem is állt szándékában. Az alperes a munkáltató irányítása szerint munkát nem végzett, ezért a munkáltató által kifizetett munkabérre nem volt jogosult. A munkaszerződés színleltége okán az Mt. 146. § (1) bekezdése jelen esetben nem alkalmazható.

[9] Harmadlagos kereseti kérelmében előadta, hogy az alperes és a munkaszerződést vele megkötő egyik korabeli felperesi ügyvezető (tanúl) közeli hozzátartozók, ezért a munkaszerződést a taggyűlésnek jóvá kellett hagynia. Mivel erre nem került sor, a munkaszerződés hatálytalan.

[10] A negyedleges kereseti kérelme arra irányult, hogy az alperes és a munkaszerződést vele megkötő egyik korabeli felperesi ügyvezető (tanúl) közeli hozzátartozók, ezért a munkaszerződést a taggyűlésnek jóvá kellett hagynia, mivel erre nem került sor, ezért a munkaszerződés hatálytalan. Az alperes nem tett eleget az Mt. 42. § (2) bekezdésében és az Mt.52. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezéseknek és nem is állt szándékában. A jogalap nélküli kifizetést az alperes maga idézte elő, hiszen nem végzett munkát és rendelkezésre sem állt, így tényleges foglalkoztatás nélkül, alaptalanul munkabérben részesült.

[11] Az ötödleges kereseti kérelmével kapcsolatban előadta, hogy tényleges munkavégzés az alperes oldalán nem volt, márpedig az Mt. 42.§ (2) bekezdése alapján munkabért csak munkavégzés alapján jár.

[12] A hatodlagos kereseti kérelmében arra hivatkozott, hogy az alperes nem tett eleget az Mt. 42.§ (2) bekezdésében és az 52. § (1) bekezdésben foglalt rendelkezéseknek és ez nem is állt szándékában.

[13] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Hivatkozott arra, hogy az alperes a felperesnél ténylegesen munkát végzett és rendelkezésre állási kötelezettségének is eleget tett. A munkavégzéshez szükséges irányítás nemcsak joga, hanem kötelezettsége is a munkáltatónak, annak érdekében, hogy a munkavállaló a munkáját megfelelően elláthassa. Nem vitatta, hogy kevés feladat elvégzésére kapott utasítást, az első hónapot követően minimális munkavégzést várt el tőle a munkáltató, ezért szüntették meg mindössze három hónap elteltével a munkaviszonyt, mert munkettőjük számára világossá vált, hogy az a továbbiakban nem fenntartható.

[14] Nem róható fel a terhére, hogy mennyi munkát végzett, a feladat kiosztása a munkáltató kötelezettsége lett volna. Ha a munkáltató a foglalkoztatási kötelezettségének nem tesz eleget, azonban a munkavállaló rendelkezésre áll, az Mt. 146. § (1) bekezdése alkalmazandó. Hivatkozott arra, hogy nem volt olyan feladata, amelyet csak a munkahelyén végezhetett volna, így indokolatlan és szükségtelen volt a munkáltató telephelyén megjelennie.

Az elsőfokú bíróság határozata

[15] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 1.781.798 forintot, ezen összeg után kamatot, 53.454 forint fizetési meghagyásos eljárás során felmerült eljárási díjat, 53.454 forint kiegészítő eljárási illetéket, 40.000 forint + áfa fizetési meghagyásos eljárás során felmerült ügyvédi munkadíjat, 673.750 forint + áfa alapeljárásban felmerült ügyvédi munkadíjat, 110.000 forint + áfa másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjat, 1.797.780 forint magán szakértő részére megfizetett díjat és 728.750 forint + áfa megismételt elsőfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjat.

[16] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes elsődleges kereseti kérelme alapos. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a szerződés megkötését követően, az objektíven megnyilvánuló tényekből, eseményekből, felek magatartásából, bizonyos események, körülmények hiányából, a szerződést kötő felek szerződéskötéskori tudattartalmára következtetni lehet. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a munkaszerződés színleltségét a felperesnek kellett bizonyítania. A munkaszerződés színleltsége kapcsán helytállóan hivatkozott a felperes arra, hogy az orvos végzettségű alperes, az autodiagnosztikai tevékenység támogatásával kapcsolatos munkavégzéshez szükséges végzettséggel, tapasztalattal, ismerettel, hozzáértéssel nem rendelkezett. Már magából az alperesi személyes előadásból is kitűnik, hiszen előadását értékelve a tevékenysége abban

merült ki, hogy az „autódiagnosztika” kifejezést a Google-be beütötte, a megnyíló cikkeket már nem ő, hanem a férje olvasta át és a férje volt, aki döntött, hogy a megnyitott oldalak az autódiagnosztika tevékenység kapcsán használható információt tartalmaznak-e.

[17] Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy a munkakör betöltéséhez a munkaköri leírás szerinti képzettségi követelmény az érettségi. Az alperes nem vitásan elsőfokú végzettséggel rendelkezik, azonban önmagában a elsőfokú végzettség nem jelenti azt, hogy az alperes az autódiagnosztikai tevékenységgel kapcsolatos támogató feladatok tényleges ellátásához szükséges ismeretekkel rendelkezett volna. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a munkaszerződés színleltége kapcsán helytállóan hivatkozott a felperes arra, hogy ténylegesen -üzleti, gazdasági értelemben – autódiagnosztikai tevékenységet a felperes releváns időszakban nem végzett, következésképpen nem létezett az a tevékenység, amelynek támogatása a peres felek közötti munkaviszony létesítését indokolta és alátámasztotta volna.

[18] Az elsőfokú bíróság az Érdi Járásbíróság 11.P.20.035/2020/35. számú jegyzőkönyvét figyelmen kívül hagyta az utólagos bizonyításra vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján.

[19] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a munkaszerződésben feltüntetett munkakör létrehozatala szükségtelen, indokolatlan voltát az is alátámasztja, miszerint az alperestől az első hónapban minimális munkavégzést vár el a munkáltató. A felek szerződéskötéskori szándéka nem irányulhatott reálsan munkaszerződés megkötésére, mivel erre a munkakörre ténylegesen szükség lett volna, akkor a munkáltatói jogkör gyakorlója nem minimális munkavégzést várt volna el az alperestől.

[20] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes a munkaviszonyra jellemző minőségű és mennyiségű munkavégzést nem teljesített, ami ugyancsak a munkaszerződés színleltségére vonatkozó felperesi hivatkozást támasztotta alá. Hivatkozott arra, hogy az alperesnek a férjével folytatott – autódiagnosztikai tevékenységgel kapcsolatos – beszélgetései nem munkaköri feladatát jelentő munkamegbeszélésként voltak kiértékelhetőek, hanem a házastársát érdeklő témákról történő házastársi beszélgetésnek, és legfeljebb a házastársát foglalkoztató téma iránti érdeklődésnek.

[21] Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy a jelen perben azon körülményeknek volt jelentősége, miszerint az alperesnek nem volt a munkakör ellátásához szükséges ismerete, végzettsége tudása, nem járt a felperes telephelyén munkavégzés céljából, a munkaviszonyra jellemző mennyiségű és minőségű munkát nem végzett. Gazdasági értelemben az autódiagnosztikai tevékenység a felperesnél nem létezett, illetve az alperes foglalkozás-egészségügyi vizsgálatára nem került sor.

[22] A fentiek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes közötti munkaszerződést színeelt, így semmis.

[23] Az elsőfokú bíróság a másodlagos, harmadlagos, negyedleges, ötödleges, hatodlagos kereseti kérelmeket nem találta megalapozottnak.

[24] Az elsőfokú bíróság a továbbiakban megállapította, hogy a felperes által becsatolt igazságügyi magánszakértői vélemény aggálytalan. A szakvélemény kiegészítésében a szakértő rögzítette, hogy a küldő e-mailcímét, létrejöttét sem megerősíteni, sem cáfolni nem tudja. Kétségtelen az is, hogy a szakértő az e-mail nyomtatási képével kapcsolatos szakvéleményben rögzített, szakértői álláspontját a szakvélemény kiegészítésében módosította, azonban ezen módosítások nem eredményezheti a szakvélemény aggályosságának megállapítását. A szakértő gyakorlatilag megválaszolta, hogy az alperesi ellenkérelem mellékleteként csatolt elektronikus e-mail nem valódi, melynek igazolt és alátámasztott indokát is adta.

[25] Az elsőfokú bíróság a felperes által előadott bizonyítási szükséghelyzetre történő hivatkozást nem fogadta el. Álláspontja szerint önmagában az a körülmény, hogy munkavégzést alátámasztó adattal a felperes nem rendelkezett, illetve, hogy az alperes állítólag otthon végezte a munkáját és a munkavégzés regisztrálására nem került sor, nem jelenti azt, hogy a felperes a ráháruló azon bizonyítási kötelezettségének, miszerint az alperes nem végzett munkát. Az alperesi ellenkérelemhez csatolt feljegyzések alapjául szolgáló eredeti füzetet, az alperes ugyan valóban nem csatolta, de ezzel a bizonyítás sikerességét nem hiúsította meg.

Fellebbezés

[26] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokon eljáró bíróság utasítását kérte a perfelvételi szaktól új eljárás lefolytatására. Az alperes perköltség iránti igényt is előterjesztett.

[27] Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet anyagi jogszabálysértő, az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése sem volt megfelelő.

[28] Az elsőfokú bíróság a jogvitát túlnyomóan olyan körülmények értékelése mentén döntötte el, amelyek a munkaviszony teljesítése körében lennének figyelembevehetőek, amelyek célszerűségi szempontok voltak, azokból a munkaviszony

létesítésekor fennálló színlelése, a munkaviszony létesítése szándékának hiányára nem lehet következtetni. Az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése éppen azért nem felelt meg a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 237. § (1) – (2) bekezdésének, mert a bíróság a perfelvétel során nem tért ki arra, hogy a felperest a szerződéskötés időpontjában fennálló színlelésre szándékra vonatkozó tények előadása és bizonyítása terheli.

[29] A fentiekén túl az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Pp. 279. § (1) bekezdését is, mivel a rendelkezésre álló információkat egyoldalúan értékelte és kizárólag azokkal a bizonyítékokkal foglalkozott, amelyek az érvénytelenséget alátámaszthatták.

[30] Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság az általa lefolytatott bizonyítás kereteit meghaladó megalapozatlan ítéleti megállapításokat tett, amikor sommásan kijelentette, hogy „ténylegesen – üzleti, gazdasági értelemben – autódiagnosztikai tevékenységet a felperes a releváns időszakban nem végzett”. Az alperes e körben utalt az Érdi Járásbíróság előtt folyamatban volt 11.P.20.135/2020. számú polgári perre.

[31] Az alperes hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság az egyes bizonyítékokból, nyilatkozatokból téves és okszerűtlen ténybeli következtetéseket vont le, így a döntését eleve megalapozatlan tényállás alapján hozta meg. Előadta, hogy a felperesi társaság innovatív és fejlesztő szemléletű társaságként funkcionál. Az autódiagnosztikai tevékenységet tanú5 és S.Sz. minden héten szerdán végezték. Ez alapján ezt a tevékenységet nem lehet alkalmoszerűnek nevezni. Az autódiagnosztikai tevékenység folytatását tanú4 és tanú5 is megerősítette, így megalapozatlan az elsőfokú ítélet megállapítása, miszerint a felperesi gazdasági társaság a releváns időszakban nem végzett autódiagnosztikai tevékenységet. A törvényszék e körben nem folytatott le bizonyítást, hiszen nem ez volt a per tárgya, mégis jelentőséget tulajdonított neki.

[32] Az alperes álláspontja szerint a bíróság alaptalanul értékelte kisebb súllyal S.Sz. vallomását arra hivatkozva, hogy elfogult. Figyelemmel arra, hogy az ügyvezetők között a viszony elmérgesedett, törvényes képviselőt szintén elfogultnak kellett volna tekinteni az általa, és az általa képviselt cég nyilatkozatai fényében.

[33] Az alperes hivatkozott arra, hogy ő személyi asszisztens volt, konkrétan az autódiagnosztikai tevékenységgel kapcsolatos feladatok nem képezték a munkaköri feladatait, csak az, hogy ebben a témában szakmai anyagot gyűjtsön a férjének. A személyi asszisztensi pozíciónál nem elvárás, hogy a cég szakmai tevékenységéhez értsen az asszisztens, vagy legyen hozzá képzettsége, sőt tipikusan ez egy olyan munkakör, amelyhez különösebb előképzettség nem szükséges. Előadta, hogy nincs ténybeli relevanciája annak sem, hogy a felperes egyetlen számlát állított ki a perbeli időszakban. Ez a körülmény nem támasztja alá azon ítéleti megállapítást, miszerint az autódiagnosztikai tevékenység egyébként nem létezett.

[34] Hivatkozott arra, hogy a háromhónapos időtartamú jogviszony alatt valós és életszerű, hogy nem merült fel az alperes munkakörébe tartozó összes feladat. Továbbá nem volt olyan feladata, amelyet csak a munkahelyen végezhetett volna, így indokolatlan és szükségtelen volt a munkahelyén megjelennie. Peradat egyébként, hogy más munkavállalók is otthonról végezték a munkájukat, így pl. a felperesi törvényes képviselő felesége, illetve P.Zs. elemző.

[35] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte okszerűen és kellő súllyal, hogy a felperesi társaságnál mindkét ügyvezető házastársa dolgozott, ez a cégnél nem volt rendkívüli jelenség. A felperes jelenlegi ügyvezetőjének, törvényes képviselőnek a felesége felett törvényes képviselői gyakorolta a munkáltatói jogokat. A felperesi társaságnál többen is dolgoztak otthonról és velük sem volt kapcsolata a többi munkavállalónak. Más munkavállalók esetében is előfordult, hogy csak az egyik ügyvezetőhöz volt köthető a munkaviszony létesítése. Az asszisztensi állás betöltéséhez általánosságban követelményként érettségi bizonyítvány szükséges. A felperesi mostani ügyvezetője, törvényes képviselő a perbeli időszakban is ügyvezető volt, valamennyi könyvelési irathoz hozzáfért és tudta, hogy az alperes alkalmazásban állt. Az azon előadása, miszerint „nem tudott” alperes alkalmazásáról, valótlan és általában elvárható egy ügyvezetőtől és tulajdonostól, hogy olyan szinten tájékozott legyen a saját cégével kapcsolatban, hogy tudja kik a munkavállalói.

[36] Az alperes hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy az érvénytelenségi oknak a szerződéskötéskor kell fennállnia. Tévesen abból indult ki, hogy a tényleges munkavégzés hiánya mindenképpen a munkaviszony színlelésére utal. Továbbá helytelenül állapította meg azt is, hogy a perbeli helyzetben az Mt. 146. § (1) bekezdése (állásidő) ne lett volna alkalmazható. A fentiekén túl az elsőfokú bíróság az alperes bizonyított feladatellátását bagatellizálva, az Mt. hatálya alól, kvázi kivonva, nem létező jogi kategória felállításával „családi kapcsolat keretei között történő segítő munkavégzés” állapította meg a munkavégzés hiányát.

[37] Az alperes leszögezte, hogy rendelkezésre állt, az ügyvezető által kért feladatokat elvégezte. A bíróság a munkavállaló terhére értékelte azt, hogy a munkáltatótól nem kapott több feladatot, holott ebből a körülményből a munkaviszony színlelésére, az alperes tényleges munkavégzési szándékára semmilyen módon nem lehetett következtetni. A perben azt kellett vizsgálni, hogy fennállnak-e olyan tényezők, amelyek arra utalnak, hogy a feleknek már a szerződéskötéskor is az volt a szándéka, hogy egyáltalán ne legyen majd tényleges munkavégzés, mely azonban nem került bizonyításra.

[38] Hivatkozott arra, hogy az alperes munkakörének létrehozására éppen azért volt szükség, mert az autódiagnosztikai tevékenységet kívánták beindítani. Ez a körülmény azt támasztja alá, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója szükségesnek ítélte az alperes piackutató jellegű feladatellátását, vagyis ténylegesen foglalkoztatni akarta. Peradat, hogy az alperes munkát akart végezni, a munkáltató rendelkezésére állt és a munkáltatói jogkör gyakorlójának kéréseit teljesítette, de a tárgyalt feladatoknál több utasítást nem kapott. Mindez önmagában is kizárja, hogy a szerződéskötéskor eleve ne lett volna szándéka munkaviszonyt létesíteni. A

foglalkoztatás időnként csekélyebb intenzitásából nem következik, hogy az alperesnek a tényleges munkavégzés ne állt volna szándékában a munkaszerződés aláírásakor. Az érvénytelenség/semmisség nem a munkavégzés mennyiségétől függő szubjektív kategória, vagyis, ha volt munkavégzés, nem mondható, hogy nem volt érvényes munkaviszony. Az Mt. a munkavégzés fogalmát nem definiálja, de olyan jogi kategóriát nem ismer, hogy „családi kapcsolat keretei között történő segítő munkavégzés”.

[39] Figyelemmel arra, hogy a munkaviszony nem volt színelte a felek között, az elsőfokú ítéletnek azon következtetése sem helytálló, miszerint az Mt. 146. §-a szerinti állásidő intézménye a perbeli esetre ne lenne alkalmazható.

[40] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte azt sem, hogy a munkaviszony mely rendelkezése okán kellett volna az alperesi munkavállalónak jelenléti ívet vezetnie, illetve miért lett volna a munkavégzéshez elengedhetetlen a céges e-mail cím vagy akárcsak egyetlen e-mail elküldése, éppen ellenkezőleg az elsőfokú bíróság az alperes álláspontja szerint egy e-mail vonatkozásában tett aggályos szakvéleményre kívánt támaszkodni. Az alperes tényelődásait az elvégzett munkavégzéssel összefüggésben S.Sz., tanú5 és tanú3 tanúvallomása is alátámasztotta.

[41] Az alperes a magánszakértői véleményben foglaltak figyelmen kívül hagyását kérte, figyelemmel arra, hogy az aggályosnak minősíthető. E körben kérte a tényállás módosítását azzal, hogy a felperes tényállítása, vagyis a vizsgált e-mail nem eredeti/hamis mivelta nem nyert kétséget kizáró bizonyítást.

[42] Az alperes utólagos okirati bizonyítékként becsatolta az Érdi Járásbíróság 11.P.20.135/2020/43. számú ítéletét. Előadta, hogy a Pp. 373. § (2) bekezdése, a (3) bekezdésének második fordulója, valamint a 220. § (1) bekezdés a) pontja és a 220. § (2) bekezdése alapján a kérelme megalapozott. A fellebbezés előterjesztését követően vette kézhez az alperes 2022. október 5-én az ítéletet, mely jelen perben különös súllyal a megítélt autódiagnosztikai tevékenységgel összefüggésben született. Az alperes az elsőfokú eljárás során folyamatosan hivatkozott azon tényre, hogy az autódiagnosztikai tevékenység létezett. Az elsőfokon eljáró bíróság azonban a per tárgyán túlmutató, az általa lefolytatott bizonyítás kereteit meghaladó, megalapozatlan ítéleti megállapításokat tett, amikor sommásan kijelentett, hogy az autódiagnosztikai tevékenység nem létezett a felperesnél. Az Érdi Járásbíróság által meghatározott ítéleti tényállás azonban éppen az alperes előadását támasztja alá. Ennek következtében az elsőfokú bíróság megalapozatlan tényállás alapján hozta meg az ítéletét.

[43] A jelen perben bizonyítást nyert, csak az elsőfokon eljáró bíróság nem értékelte helyesen, hogy a munkáltató tulajdonosainak viszonya megromlása odavezetett, hogy tanú1 munkaviszonyát, ügyvezetői tisztségét, valamint tanú5 munkaviszonyát is megszüntették, ami az autódiagnosztikai tevékenység „korai elhalását” jelentette a cégben. Az

alperes viszont nem vitásan azért vette fel a felperest, hogy segítsen neki ebben az új tevékenységben elindulni. Az ügyvezetők viszonyának megromlása okán viszont világossá vált, hogy ez az új tevékenységi kör nem fog megvalósulni, ezért szükséges volt a munkaviszony megszüntetése. A jelen per adatai alapján is megállapítható volt a valós tényállás és az, hogy az autódiagnosztikai tevékenységet a felperesi társaság végezte.

Fellebbezési ellenkérelem

[44] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes tényállása és érdemi döntése alapján.

[45] Hivatkozott arra, hogy a munkaviszony színlelt volt, annak alapján az alperes valójában nem kívánt teljesíteni, így rendelkezésre sem állt a felperes részére, ezért az állásidőre való alperesi hivatkozás alaptalan. Előadta, hogy a bíróság „nem lát bele a felek fejébe” így szükségszerűen a valóságban megjelenő tényeket – vagy azok hiányát – tudja értékelni és ebből tud visszakövetkeztetni a felek szerződéskötéskori szándékára. E körben utalt a Kúria Pfv.20.907/2015/4 számú ítéletére. A Kúria álláspontja szerint éppen a szerződés megkötését követő eseményekből, a szerződés megkötését követően, a felek által tanúsított magatartásból lehet következtetéseket levonni a felek szerződéskötéskori akaratára. Előadta, hogy több kellő súlyú bizonyíték és körülmény is felmerült, ami igazolja a színlelést, így pl., hogy a felperesnél ténylegesen nem folyt autódiagnosztikai tevékenység, az alperes sosem járt a munkahelyén, nem volt munkaegészségügyi vizsgálaton, fogalma sem volt munkaköre valós tartalmáról, továbbá még saját nyilatkozatai is, miszerint gyerekei mellett legfeljebb a munkaideje felében dolgozott. Előadta, hogy az Érdi Járásbíróság előtt folyamatban lévő pernek nem az a tárgya, hogy ténylegesen létezett-e autódiagnosztikai tevékenység, hanem az alperes férjével szembeni használati követelés.

[46] Hivatkozott arra, hogy a bíróság helytállóan és okszerűen vizsgálta a felek által, a munkaviszony tartama alatt tanúsított magatartását és jutott arra a következtetésre, hogy a szerződés színlelt volt, mert egyik félnek sem volt az a szándéka, hogy az alperes valóban dolgozzon. E körben megjelölte az összes releváns körülményt, az alperes nem fordult meg a munkahelyén, a munkavégzéséről nyilvántartás nem készült, előzmény nélküli, újonnan létrehozott munkakörrel volt szó, nem volt az alperesnek végzettsége, nem számolt be a baráti körben új munkaviszonyáról, saját bevallása szerint is 8 óra helyett, csak 2-2 órában a gyerekei mellett dolgozott, a felperesnél autódiagnosztikai tevékenység nem létezett, az alperes munkavégzésének írásbeli maradandó nyoma nem volt, az alperesnek fogalma sem volt saját munkaköri leírásáról, annak tartalmáról, az alperes sem számolt be érdemi munkavégzésről.

[47] Előadta, hogy nem valósak az alperes által felhozott előadások, miszerint P.Zs. otthonról végezte volna a munkáját, továbbá valótlan állítás, hogy törvényes képviselői felelősége felett a munkáltatói jogokat törvényes képviselői gyakorolta. A munkáltatói jogokat

valójában felette is S.Sz. gyakorolta, e körben csatolta a munkaszerződés módosítást. Továbbá semmilyen következtetést nem lehet levonni abból az alperesi állításból, hogy az asszisztensi munkakörhöz elegendő az érettségi vizsga, ezzel szemben az alperesnek felsőfokú végzettsége van.

[48] Álláspontja szerint a színlelés szempontjából is jelentősége van annak, hogy az alperes nem értett az autodiagnosztikához. Előadta, hogy valótlan az a tényállítás, miszerint az alperes azért vette fel a férje, hogy segítsen az új tevékenységben elindulni. Az állítását semmilyen bizonyítékkal nem tudta alátámasztani. Semmiféle peradat nem merült fel arra, hogy az alperes bármiféle piackutatást végzett volna, vagy ennek akárcsak a szándéka bárkiben felmerült volna. A piackutatás egy professzionális marketing tevékenység, gyakorlatilag külön szakma, amely nem azonos azzal, hogy beütünk néhány kulcsszót a Google-be. Az asszisztensek egyébként nem is szoktak piackutatást végezni. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem az állítólagos alperesi munkakör célszerűsége vagy indokoltsága körében foglalt állást, hanem módszeresen összegyűjtötte és adekvát módon értékelte mindazon körülményeket, amelyek meggyőzően alátámasztják, hogy a peres feleknek nem volt szándéka az alperesi munkavégzés.

[49] Hangsúlyozta, hogy az alperes férje olyan mértékig elfogult, hogy vallomása csak kis súllyal vehető figyelembe. Semmilyen bizonyíték nincs arra, hogy ami az alperes munkavégzését vagy a felek irányuló szándékát alátámasztaná.

[50] Hivatkozott arra, hogy az Mt. ugyan valóban nem definiálja, mit kell „munka” érteni, az azonban belátható, hogy van a munka fogalmának egy objektív mércéje, nem lehet bármilyen tevékenységet a munka fogalma alá vonni, ha az komolytalan, súlytalan, illetve kirívóan csekély erőfeszítést igényel csupán. Az Mt. azt is elvárja, hogy a munkavállaló teljes munkaerejét – személyes munkavégzés útján – bocsássa a munkáltató rendelkezésre. Az alperesről nem mondható el, hogy bármely fél szándéka erre irányult volna. Előadta továbbá, hogy az alperes maga is úgy nyilatkozott, hogy munkára nem jelentkezett, azaz passzív volt, márpedig ennek hiányában az állásidőre hivatkozás eleve alaptalan.

[51] Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú ítélet részletesen elemezte a szakértői véleményben foglaltakat, mely a felperesi álláspontot támasztotta alá.

Felperesi észrevétel

[52] A felperes az alperes utólagos bizonyítási indítványa kapcsán előadta, hogy az Erdi Járásbíróság 11.P.20.135/2020/43. számú ítélete ellen fellebbezést nyújtott be, így az nem emelkedett jogerőre. Álláspontja szerint egyébként kizárt, hogy egy másik bíróság döntésének indokolása a jelen perben megállapított elsőfokú ítéleti tényállást megalapozatlanná tenné. Előadta, hogy a két per vonatkozásában a vizsgált időszak is eltérő,

a jelen per tárgya 2018. tavaszára, nyarára esik, míg a másik per tárgya a 2018. szeptember 12-e utáni eseménysor. Ugyanakkor mindkét ítélet hasonlóan fogalmaz, miszerint az autódiagnosztikai tevékenység vonatkozásában „kísérletezgetés” folyt. Megjegyezte, hogy az autódiagnosztikai tevékenység hiánya csak az egyik ok a sok közül, mely arra mutatott, hogy a felek szándéka a szerződéskötéskor színlelt volt.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indokai

[53] Az alperes fellebbezése alapos.

[54] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást megállapította, a bizonyítási eljárást lefolytatta, azonban az érdemi döntésével nem értett egyet, ezért az elsőfokú ítéletet a Polgári perrendtartásról szóló 2016.évi CXXX. törvény (Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a keresetet elutasította.

[55] A Pp. 370. § (1) bekezdése kimondja, hogy a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – (2) –(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § bekezdés a) – d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[56] Az elsőfokú bíróság az elsődleges kereseti kérelmet találta megalapozottnak, a további kereseti kérelmeket elutasította, melyet a felperes nem fellebbezett meg, ezért kizárólag az elsődleges kereseti kérelme vonatkozásában kellett felülbírálni az elsőfokú ítéletet.

[57] A másodfokú bíróság a Pp. 373. § (2) bekezdése alapján helyt adott az alperes utólagos okirati bizonyításának, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállásban kiemelt jelentőséget tulajdonított annak, hogy a munkáltató nem végzett autódiagnosztikai tevékenységet. A fellebbezési eljárás során becsatolt Érdi Járásbíróság 11.P.20.135/2020/43. számú ítélet tényállásában azonban egyértelműen rögzítésre kerül, hogy a munkáltató részéről S.Sz. és tanú5 rendszeresen a felperesi gazdasági társaság tulajdonát képező autódiagnosztikai eszközökkel, a cég1 telephelyén folyamatosan hetente egy alkalommal autódiagnosztikai mérési tevékenységet folytatott. Ennek körében együttműködési megállapodást is született.

[58] A jelen per tárgya a felek között létrejött munkaszerződés semmisségének megállapítása volt. A felperes arra hivatkozott, hogy az alperes kizárólag azért kötött munkaszerződést, hogy munkabért kapjon, de a szándéka arra nem terjedt ki, hogy őt a felperes foglalkoztassa.

[59] A jelen ügyben irányadó a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 27.§ (1) bekezdése, mely kimondja, hogy semmis az a megállapodás, amely munkaviszonyra vonatkozó szabályba ütközik, vagy munkaviszonyra vonatkozó szabály megkerülésével jött létre, vagy nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik. A (2) bekezdés szerint a színlelt megállapodás semmis, ha pedig más megállapodást leplez, azt a leplezett megállapodás alapján kell megítélni.

[60] A Munka törvénykönyvéhez írt kommentár kifejti, hogy a színlelt megállapodás esetén mindkét fél akarata hibás, a színlelt akaratnyilatkozat mögött egy másik palástolt ügylet húzódik meg. A munkavégzésre irányuló jogviszonyok terén kötött színlelt megállapodások semmisek, amennyiben más megállapodást lepleznek, azokat a valódi szándék, tehát a leplezett megállapodás alapján kell megítélni.

[61] A Fővárosi Ítéltábla 1.Mf.31.209/2021/4. számú hatályon kívül helyező végzésében előírta, hogy a jogalapot a felperesnek kell megjelölni, valamint neki kell bizonyítania, hogy a létrejött munkaszerződés semmis.

[62] A megismételt eljárás során az alperes elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a követelés jogcíme a nemlétező munkaviszonyra tekintettel elsődlegesen a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:519. §-a szerinti kártérítés. A másodlagos jogcím pedig a Ptk. 6:579. § szerinti jogalap nélküli gazdagodás. A felperes kizárólag az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése kapcsán terjesztette elő az Mt. 29.§-ára, illetve Mt. 30. §-ára alapított kártérítési igényét.

[63] A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a felperes nem jelölte meg az Mt. nevezett rendelkezéseiben foglalt egyik semmisségi okot sem, azaz nem hivatkozott arra, hogy a megállapodás munkaviszonyra vonatkozó szabály megkerülésével jött létre vagy nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközik.

[64] A felperes tényállítása továbbra is az volt, hogy figyelemmel arra, hogy az alperes nem végzett munkát és e célból nem állt rendelkezésre, a szándéka kizárólag a munkabér elfogadására terjedt ki, így jogellenes magatartást valósított meg. Részére a munkavégzés hiányában fizetett munkabér jogellenesen csökkentette a felperes vagyonát, azaz a felperesnek kárt okozott. Előadta, hogy a felek között nem volt olyan egyéb szerződésre irányuló akarat, amely más szerződést leplezett volna.

[65] A felperesnek kellett bizonyítani, hogy a felek szándéka nem irányult munkaviszony létrehozására.

[66] E körben hivatkozik a másodfokú bíróság arra, hogy az irányadó joggyakorlat szerint az a szerződés színlelt, amelyben a felek közös akarata arra irányul, hogy a jognyilatkozatok alapján keletkező szerződés ne kösse őket. A színlelés kétoldalú tudatos magatartás, amikor a felek közös akarata arra irányul, hogy a szerződést ne kössék meg, illetve ahhoz jogkövetkezmények ne fűződjenek. A szerződés színlelt jellege nem állapítható meg, ha több szerződő fél közül akárcsak az egyik fél akarata az adott szerződés megkötésére irányul (BH.2001.29.; BH.2000.457.).

[67] A jelen perben tehát a felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy tanúl és Alperes1 akarata nem irányult munkaszerződés megkötésére. A perben tanúként meghallgatott tanúl, illetve az alperes is egyezően nyilatkozott arra vonatkozóan, hogy az akaratuk munkaviszony létrehozására irányult. Ezzel ellentétes bizonyítékot a felperes nem tudott produkálni.

[68] Az elsőfokú bíróság kizárólag azon indok alapján állapította meg a semmisséget, miszerint az alperes értékelhető munkát nem végzett. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy azon körülmények összességének volt jelentősége, hogy az alperesnek nem volt a munkakör ellátásához alapismerete, végzettsége, tudása, nem járt a felperes telephelyén munkavégzés céljából, nem végzett a munkaviszonyra jellemző és mennyiségű és minőségű munkát. A munkáltatói jogkör gyakorlója (egyben az alperes házastársa) a munkaviszonyra jellemző mennyiségű és minőségű munka végzését nem várta el, autódiagnosztikai tevékenysége a felperesnek nem volt létezett, az alperes foglalkozásegészségügyi vizsgálatára nem került sor.

[69] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a fenti körülmények egyike sem vonatkozik a munkáltatói jogkör gyakorlója és az alperes szerződéskötéskori szándékára. Valamennyi, az elsőfokú bíróság által felsorolt körülmény már magát a munkavégzést, annak tartalmát, minőségét vizsgálta, amelynek nincs jelentősége a szerződéskötéskori akarat elbírálása szempontjából. Ezen körülmények alapján a munkaszerződés semmisségét nem lehet megállapítani. A fenti tényezők alapján nem lehet arra következtetni, hogy S.Sz. és az alperes nem kívánt munkaszerződést létrehozni.

[70] Az elsőfokú bíróság továbbá nem vizsgálta teljeskörűen a másik ügyvezető magatartását és nyilatkozatait a jogvita elbírálása kapcsán. A másodfokú bíróság álláspontja szerint értékelni kell, miszerint törvényes képviselő tudott az autódiagnosztikai tevékenységről, mivel a 25.M.70.283/2020/7. számú jegyzőkönyv szerint úgy nyilatkozott, hogy 2018. első negyedében a felperesi társaság vásárolt néhány olyan eszközt, amely az autódiagnosztikai tevékenységhez szükséges. Továbbá tudomással bírt az együttműködési megállapodásról, valamint tanúl alkalmazásáról.

[71] A felek között a munkaviszony keletkezéseinek körében értékelni kell a következő körülményeket is. tanúl a munkaviszony keletkezésekor ügyvezető volt, rendelkezett munkáltatói jogkör gyakorlására jogosultsággal. törvényes képviselő ügyvezetőt a munkaviszony létrejöttéről tájékoztatták, mivel megküldésre került részére az alperes bejelentéséről szóló e- mail, melyet az elsőfokú eljárás során el is ismert. A felperes egyébként az eljárás során több alkalommal is úgy nyilatkozott, hogy tudott a foglalkoztatás tényéről, de azzal nem értett egyet, melyet közölt is tanúsal. A 2020. január 3-án kelt keresetlevelében is előadta, hogy a felperes többször kifogásolta a perbeli munkaviszonyt, illetve igyekezett megtudni, hogy milyen munkavégzésre került sor, mikor tartózkodott az alperes a munkahelyén.

[72] A másodfokú bíróság álláspontja szerint kiemelt jelentőséget kell tulajdonítani a felperes által, a szintén 2020.január 3-án kelt keresetlevelében tett előadásnak. „A céges iratok áttanulmányozását követően Felperes semmilyen adatot nem talált, mely igazolta volna, hogy Alperes a Társaságnál bármilyen munkát végzett volna a munkaviszony fennállása alatt. „Ezen körülmény azért fontos, mivel a felperes az alperes munkaviszonyának megszűnését követő másfél évvel később kutakodott az alperesi munkavégzés kapcsán. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem életszerű, hogy bár az ügyvezető már közvetlenül a szerződés megkötését követően tudott a munkaviszonyról, csak jóval később realizálta, hogy alperesi munkavégzés hiányában semmis szerződés jött létre.

[73] A felperes, illetve törvényes képviselő nyilatkozatai alapján egyértelműen megállapítható, hogy törvényes képviselő tudott a létrejött munkaviszonyról, de az alperes alkalmazásával nem értett egyet. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az ügyvezető perbeli előadásai éppen azt bizonyítják, hogy munkaviszony jött létre a felek között, bár annak létrehozásával, és tartalmával nem értett egyet.

[74] A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróság anélkül tett megállapítást a felperes autódiagnosztikai tevékenységéről, hogy tényleges bizonyítási eljárást nem folytatott le e körben. Ezzel ellentétben az Érdi Járásbíróság 11.P.20.135/2020/43. számú ítéletének tényállásában rögzítésre került, hogy a felperesi társaság végzett autódiagnosztikai tevékenységet, e körben nincs jelentősége annak, hogy azt milyen gyakorisággal tette meg. Nincs relevanciája annak sem, hogy került-e kiállításra számla az autódiagnosztikai tevékenységről vagy sem, mivel még bevezető tevékenység volt.

[75] A másodfokú bíróság egyetértett a fellebbezés azon előadásával, miszerint egy személyi asszisztensi pozíciónál nem volt elvárás, hogy a cég szakmai tevékenységéhez értsen az asszisztens vagy legyen hozzá képzettsége, hiszen egy tipikusan olyan munkakörrel van szó, amelyhez különösebb előképzettség nem szükséges.

[76] A jelen perben teljesen irreleváns volt az informatikai szakértő bevezetése, figyelemmel arra, hogy a per tárgya nem az alperes munkavégzési tevékenysége, illetve

annak tartama volt, hanem az, hogy a felek munkaszerződést akartak-e egyáltalán létrehozni. Az elsőfokú bíróságnak kifejezetten a felek szerződéskötéskor fennálló tudatállapotát és teljesítési szándékát alátámasztó tényeket kellett volna vizsgálnia, nem a későbbiekben történt munkavégzés tartamát. Érvénytelenségi okoknak a szerződés megkötésekor kell fennállnia. A másodfokú bíróság ezért mellőzi a munkaszerződés teljesítésére vonatkozó ítéleti megállapításokat.

[77] A Kúria joggyakorlat-elemző csoportjának véleménye - az érvénytelenség a munkaviszonyban - rögzítette többek között, miszerint külön el kell különíteni egymástól az un. „nem létező, illetve érvénytelen szerződéseket. A csoport többségi véleménye szerint igen szűk körben merülhet fel az, hogy a felek közötti megállapodás nem létező szerződésnek minősül. Akkor juthatunk erre az álláspontra, ha a szerződés tárgya nem állapítható meg (pl. nem derül ki, hogy a felek szerződéses akarata, függő munkavégzésre irányul), illetve, ha jognyilatkozat nyilvánvalóan komolytalan volt (pl. egy színdarabban nyilatkozva kötnek munkaszerződést).

[78] A Kúria kifejtette, hogy az érvénytelenség a szerződés keletkezési folyamatához kapcsolódó jogintézmény, a szerződés megkötésénél felmerülő hiba. A szerződés érvényessége (érvénytelensége) csak egy meghatározott időpontban, a munkaviszony létesítés keletkezésének az időpontjában vizsgálható és értelmezhető.

[79] A munkáltató és a munkavállaló között létrejött megállapodás akkor tekinthető érvényesnek, ha a felek akaratuknak megfelelő nyilatkozatot a jogszabályi előírásoknak megfelelő formában és tartalommal teszik meg, akaratuk és nyilatkozatuk összhangban áll egymással és a jognyilatkozatuk alkalmas az általuk kívánt hatás kiváltására.

[80] Érvénytelenség megállapítása esetén a bíróságoknak vizsgálniuk kell azt, hogy kinek a hibájából, kinek az érdekkörében következett be az érvénytelenség. A joggyakorlat ilyen, a munkáltatói oldalon felmerülő érvénytelenségnek minősíti többek között azt az esetet, ha a munkavállalót a munkáltató az adott munkakör ellátásához szükséges végzettség nélkül foglalkoztatja, illetve, ha a munkakör ellátásához szükséges munkaköri alkalmassági vizsgálat lefolytatása nélkül alkalmazza az adott tevékenység ellátására az egészségileg alkalmatlan munkavállalót.

[81] A jelen esetben azonban a személyi asszisztensi munkakör ellátásához különleges képzettségre nem is volt szükség, de a felperes nem is jelölte meg, hogy álláspontja szerint milyen végzettség volt volna szükséges ahhoz, hogy a személyi asszisztensi munkakört az alperes ellássa. E körben hivatkozik a másodfokú bíróság EBH.2015.M.17. számú jogesetre, ahol az iskolatitkári munkakör betöltéséhez nem rendelkezett szükséges iskolai végzettséggel a munkavállaló, ezért a közalkalmazotti jogviszonya jogviszonyba ütközőnek volt tekintendő a Kjt. 25.§ (1) bekezdés d) pontja alapján. Azonban az adott esetben ezen eseti döntést nem lehet alkalmazni, figyelemmel arra,

hogy jogszabály nem ír elő az alperes által betöltött munkakör ellátásához semmilyen különleges végzettséget.

[82] A felperes és az elsőfokú bíróság is rögzítette, hogy az alperes nem végzett megfelelő ellenszolgáltatást a munkabérért.

[83] A Ptk. 6:98. § (1) bekezdése szerint, ha a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás ellenértéke között, anélkül, hogy az egyik felet az ingyenes juttatás szándéka vezetné, a szerződés megkötésének időpontjában feltűnően nagy az aránytalanság, a sérelmet szenvedett fél a szerződést megtámadhatja. Nem támadhatja meg a szerződést az, akinek a feltűnő értékaránytalanságot felismerhette, vagy annak kockázatát vállalta.

[84] A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy az Mt. 31. §-a nem sorolja fel a munkaviszonyban is alkalmazandó szabályok között a Ptk 6:98. §-át, ezért a feltűnő értékaránytalanság érvénytelenségi okként alkalmazása a munkajogi érvénytelenség körében közvetlenül nem lehetséges, a megállapodás feltűnő értékaránytalanság címén nem támadható meg.

[85] A fentiek alapján a másodfokú bíróság nem is vizsgálta az ítéletnek a munkaviszony tartamára vonatkozó rendelkezését, illetve a felperesi fellebbezési ellenkérelmeket, figyelemmel arra, hogy azok nem képezik alapját az érvénytelenségi oknak. A felperesnek a munkaviszony tartamával kapcsolatos kifogásai, illetve kérelmei nem e jogvita körében dönthető el.

[86] A felperes nem tudta bizonyítani a feleknek azon motivációját, miszerint a munkaszerződés létrehozásakor nem irányult munkavégzésre/foglalkoztatásra a szándék. Azon felperesi tényelődások, miszerint az alperes nem jelent meg a munkahelyén, nem végzett tényleges munkát, nincs szakértelme a tevékenységhez, a semmisség körében nem értékelhetők. Ennek körében nem volt relevanciája azon körülménynek sem, hogy az alperes által küldött e-mail hamis vagy valódi, így szükségtelen volt a magánszakértői vélemény perbevonása. Megalapozottan hivatkozott az alperes arra, hogy a foglalkoztatás időnként csekélyebb intenzitásából nem következik, hogy az alperesnek a tényleges munkavégzés ne állt volna szándékában a munkaszerződés aláírásakor. Rámutat a másodfokú bíróság, hogy tanú5 és tanú3 tanúvallomása pedig alátámasztja, hogy az alperes végzett munkát a felperesi társaság részére.

[87] A fentiek alapján a másodfokú bíróság a rendelkező rész szerint határozott.

Záró rész

[88] A másodfokú bíróság a Pp. 81. §-a alapján kötelezte a felperest első-, másodfokú perköltség, megfizetésére a bírósági eljárásban alkalmazható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2.§-a és 3. §-a alapján.

[89] A felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39.§-a és 46. §-a alapján köteles eljárási, és fellebbezési illeték megfizetésére.

[90] Az alperes a fellebbezés kapcsán lerótt 142.543 forint fellebbezési illetéket, mely összeget az Itv.80.§ (1) bekezdés i) pontja alapján.

[91] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a 365. §-a zárja ki.

Budapest, 2022. november 15.

dr. Bicskei Ildikó s.k.

dr. Kovács Edit s.k.

dr. Kulisity Mária s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró